

Arrest

nr. 258 556 van 22 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 september 2020 diende verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem met Duitsland. De treffer toont aan dat verzoeker op 27 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland.

Op 23 september 2020 werd verzoeker gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om

te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 29 september 2020 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties.

Op 2 oktober 2020 verklaarden de Duitse instanties zich akkoord met dat verzoek op basis van artikel 18 1(a) van de Dublin III-verordening.

Op 21 oktober 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: Z.

geboortedatum: [...]1982

geboorteplaats: N.

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)a van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer K., Z., die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende zich op 09.09.2020 aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 09.09.2020 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene verklaarde dat zijn smokkelaar zijn paspoort heeft afgenomen in Iran. Hij gaf aan dat hij zijn Taskara (Afghaans identiteitsdocument) heeft achtergelaten in Afghanistan.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 27.08.2020 internationale bescherming vroeg in Duitsland.

De betrokkene werd gehoord op 23.09.2020 en verklaarde sinds 01.01.2005 of 02.01.2005 religieus gehuwd te zijn met mevrouw Q., B. M. (+/- 39 jaar, Afghanistan). De betrokkene stelde dat zijn partner in Afghanistan (K. K.) verblijft, samen met hun vier minderjarige kinderen, met name : K., T. (M, +/- 13 jaar, Afghanistan) ; K., S. (M, +/- 11 jaar, Afghanistan), K., A. A. (M, +/- 9 jaar, Afghanistan), K., A. O. (M, +/- 7 jaar, Afghanistan). De betrokkene verklaarde dat hij twee in België genaturaliseerde neven (K., E., +/- 40 jaar en A. K., N., +/- 32 jaar) heeft die in Antwerpen verblijven en een in Nederland genaturaliseerde oom (M., S., +/- 50 jaar) die in een onbekende plaats in Nederland verblijft. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neven van de betrokkene en de in Nederland verblijvende oom kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor d.d. 23.09.2020 dat hij Afghanistan ongeveer 2 à 2,5 maanden geleden met het vliegtuig heeft verlaten, in het bezit zijnde van zijn originele paspoort met geldig visum, en naar Iran is gegaan. Hij stelde vanuit Iran via Turkije, Griekendland, Macedonië, Servië en enkele onbekende landen te zijn doorgereisd naar België, waar hij op 01.09.2020 arriveerde. De betrokkene stelde nooit eerder asiel te hebben gevraagd in een andere Europese lidstaat. De treffer in het kader van Eurodac toont echter aan dat de betrokkene weldegelijk op 27.08.2020 internationale bescherming vroeg in Duitsland. Bij confrontatie met de Eurodacresultaten bleef hij ontkennen asiel te hebben gevraagd in Duitsland. De betrokkene gaf aan dat hij in Duitsland werd onderschept en stelde dat de Duitse autoriteiten zijn vingerafdrukken slechts namen ter controle. Hij stelde nooit naar een opvangcentrum te zijn gegaan in Duitsland.

De betrokkene stelde dat hij naar België is gekomen omdat zijn neven te verblijven. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat het initieel de bedoeling was om België te bereiken, waar hij dan ook wil blijven. Hij stelde wel de wetten te willen volgen en gaf aan niets slechts te denken over Duitsland.

Op 29.09.2020 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, die op 02.10.2020 lieten weten dat ze het terugnameverzoek accepteren met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013. De Duitse instanties gaven aan de betrokkene kennen onder de alias Z., K.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit betekent dat de verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in Duitsland geen asiel heeft aangevraagd en dat de Duitse autoriteiten zijn vingerafdrukken slechts namen ter controle nadat hij werd onderschept, wensen we er op te wijzen dat de Duitse instanties hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming, bevestigden op 02.10.2020 met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013. Bovendien tonen de Eurodacresultaten aan dat de betrokkene weldegelijk op 27.08.2020 een verzoek voor internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland. Het lijkt ons niet geloofwaardig dat de Duitse bevoegde diensten het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene registreerden zonder dat hij hiervan op de hoogte was. Daarnaast merken we tevens op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

De betrokkene zal na overdracht aan Duitsland een verzoek tot internationale bescherming kunnen indienen. De Duitse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Duitsland is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Duitsland onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat het initieel de bedoeling was om naar België te komen en hij dus niet de bedoeling had om naar Duitsland te gaan, wensen we er andermaal op te wijzen dat het de verzoeker niet toekomt een lidstaat kan kiezen. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland vanwege de aanwezigheid van zijn neven in België. Hij maakte tijdens het verhoor geen gewag van ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hij stelde daarnaast ook zich aan de bestaande wetgeving te willen houden.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te

nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn neven bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

"European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database –Country Report – Germany", laatste update op 24.07.2020, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 44, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany. There is no uniform procedure").

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten. Het rapport meldt dat personen wiens verzoek reeds finaal werd afgewezen zoals de betrokkene het voorwerp kunnen zijn van een beslissing tot vasthouding ("If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany", pagina 44). Het enkele gegeven dat na overdracht mogelijk een beslissing tot vasthouding kan volgen leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht een met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar in beperkte omvang ("reduced material conditions", pagina 73). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden het recht op opvang en bijstand kan worden beperkt tot datgene dat absoluut noodzakelijk is. In de praktijk betekent dit dat financiële toelagen worden beperkt of stop worden gezet en uitsluitend materiële opvang (accommodatie, voeding en andere noodwendigheden) wordt geboden ("This list of reduction grounds is exhaustive, meaning that benefits cannot be reduced for other reasons. If one of them is met, the law provides that asylum seekers should only be provided with accommodation, food and basic necessities, primarily as non-cash benefits. It is only "in special circumstances and individual cases" that further benefits can be granted on a discretionary basis.", pagina 78).

Wat de bezetting van de opvangstructuren betreft meldt het AIDA-rapport dat de bezettingsgraad in de collectieve centra verbeterde de laatste jaren ("occupancy rates have improved in recent years", pagina 92). Het rapport meldt dat levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en het voorwerp zijn van kritiek ("The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs", pagina 91). We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van

kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

De betrokkene stelde tijdens zijn interview op 23.09.2020 in goede gezondheid te zijn.

We wensen hieromtrent te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)a van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties (4).“

Op 23 november 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in in Frankrijk.

Op 23 november 2020 richtte Frankrijk een terugnameverzoek aan België.

Op 30 november 2020 antwoordde de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Dublin unit van Frankrijk dat het terugnameverzoek werd geweigerd aangezien Duitsland het overdrachtverzoek had aanvaard op 2 oktober 2020, zodat de verantwoordelijkheid bij Duitsland ligt.

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in

artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht *“door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”*.

Een verzoeker beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan hij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoeker, komt het hem dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

In de beschikking van 6 mei 2021 houdende de oproeping van de partijen, worden deze verzocht overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoeker, die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep.

Uit de informatie overgemaakt door de gemachtigde naar aanleiding van de voormelde beschikking, blijkt dat de verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk. Er blijkt eveneens dat de Franse autoriteiten een terugnameverzoek aan de Belgische overheden hebben gericht, en dat de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 november 2020 dit terugnameverzoek heeft geweigerd en de Franse autoriteiten heeft geïnformeerd dat eerder een terugnameverzoek aan Duitsland werd gericht op 29 september 2020, dat werd geaccepteerd op 2 oktober 2020 zodat de verantwoordelijkheid bij Duitsland ligt.

Gezien verzoeker zelf het grondgebied van België heeft verlaten en in een andere EU-lidstaat (Frankrijk) een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, is het niet ondenkbaar dat Frankrijk na informatie van België over het akkoord van Duitsland, een terugnameverzoek heeft gericht aan Duitsland. Het is eveneens mogelijk dat Frankrijk alsnog zelf de verantwoordelijkheid heeft aanvaard of een overdrachtsbesluit heeft genomen dat verzoeker in Frankrijk kan aanvechten. Hoe dan ook is de vraag op welke lidstaat de verantwoordelijkheid rust nu, op grond van de voorliggende actuele gegevens, een kwestie tussen Frankrijk en Duitsland.

Verzoeker reageerde niet op de beschikking van 6 mei 2021 van de Raad om zijn actuele situatie toe te lichten maar verschijnt evenwel op zitting en stelt dat hij in een dorp verblijft dat dicht bij de Franse grens ligt en dat hij per abuis in Frankrijk is terecht gekomen en daar werd aangehouden en verplicht werd een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij meent evenwel maar 1 dag in Frankrijk te zijn geweest en gewoon terug naar huis te zijn gegaan. Omdat ondertussen de termijn van overdracht van zes maanden is verstreken, acht verzoeker België verantwoordelijk voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad kan deze redenering niet volgen.

Ook al blijkt inderdaad uit het adres dat wordt vermeld als verblijfsadres in het verzoekschrift gericht tegen de thans bestreden beslissing, zijnde een adres in Q. dat inderdaad zeer dicht ligt bij de Franse grens, dan nog kan de Raad geen abstractie maken van het feit dat blijkens de stukken van het administratief dossier verzoeker in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kort nadat de thans bestreden beslissing werd genomen, dat Frankrijk een terugnameverzoek heeft gericht aan België en dat België dat verzoek heeft geweigerd op 30 november 2020 aangezien Duitsland het terugnameverzoek van België had geaccepteerd. In een dergelijke situatie kon niet redelijkerwijs verwacht worden van de gemachtigde dat hij - ondanks deze informatie van Frankrijk - er toch van moest uitgaan dat verzoeker terug op Belgisch grondgebied zou zijn en toch nog door België op grond van artikel 29 van de Dublin III-verordening binnen de termijn van zes maanden na het akkoord van Duitsland zou moeten overgedragen worden of dat hij anders binnen die termijn van zes maanden een verlengingsbeslissing diende te nemen tot verlenging van de termijn tot 18 maanden. Ter zitting aan verzoeker gevraagd of hij de gemachtigde op de hoogte heeft gebracht, na

het verzoek om internationale bescherming in Frankrijk, dat hij terug op Belgisch grondgebied was, bevestigt verzoeker dat hij dat heeft nagelaten. Verzoeker geeft ter zitting toe dat de gemachtigde dan ook niet kon denken aan een verlenging van de termijn van overdracht. Zoals supra gesteld, is de vraag op welke lidstaat de verantwoordelijkheid nu rust, op grond van de voorliggende actuele gegevens, een kwestie tussen Frankrijk en Duitsland. Indien verzoeker zich nadien terug in België ophoudt, hebben de Franse autoriteiten de mogelijkheid eventueel een verlengingsbeslissing wegens onderduiken te nemen en dit kenbaar te maken aan de Duitse autoriteiten.

Gelet op deze vaststellingen moet de Raad tot de conclusie komen dat thans niet kan worden vastgesteld dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij zijn beroep. Het feit dat hij ter terechtzitting verschijnt, doet ook aan het hiervoor gestelde geen afbreuk (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182).

Waar verzoeker er ter zitting nog verder op wijst dat hij wel belang heeft bij zijn behandeling van zijn beroep door de Raad aangezien hij wenst dat België verantwoordelijk is omdat hij hier in België familie heeft, kan verzoeker dit gegeven steeds aanbrengen voor de Franse dan wel Duitse instanties. Die instanties hebben op grond van artikel 17, 2 van de Dublin III-verordening steeds de mogelijkheid een andere lidstaat te verzoeken een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. Ten overvloede blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van de neven in België, doch dat geen afhankelijkheidsrelatie blijkt zoals voorzien in artikel 16 van de Dublin III-verordening. De Raad acht de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande zorgvuldig en afdoende.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang, en moet bijgevolg worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES